

Títol: Corbes cícliques

Pseudònim: “La Masovera de la tinta”

Extensió: 4 pàgines

La noia recollí el canvi i sortí de la tenda amb la sensació d’haver fet una bona compra. Sempre que realitzava una transacció que implicava adquirir quelcom relacionat amb la seva extrema afició, la feia sentir matemàticament afortunada.

Aquell dimecres la gesta aconseguida havien estat uns guants de cuir, feia mesos que estalviava per poder-los gaudir el proper cap de setmana, ja que, tenia una sortida amb la colla de motociclistes del barri.

A la Joana des sempre li havia agradat la velocitat i quan podia organitzava sortides amb el grup, fins i tot, era l’encarregada de gestionar una web on suggeria propostes de rutes i excursions molt atractives.

Feia un parell d’anys que vivia sola, un objectiu aconseguit quan acabava de complir les seves trenta primaveres. Assaboria la independència com un tresor merescut als anys viscuts compartint habitatge amb una nombrosa comunitat.

Durant aquest període d’autosuficiència, quan acabava amb les seves obligacions, feina i estudis, centrava el seu temps de lleure a desenvolupar l’afició. Quan es posava al llit, somiava desperta i s’imaginava encarant corbes enrevessades i desafiant l’asfalt amb autoritat i aplom. Quan s’asseia a la seva *Honda* es sentia forta i poderosa, encara que, de vegades, abans d’un nou recorregut, un col·lapse l’obstruïa i la por frenava el seu desig. Però amb una intensa força voluntat, s’imaginava com en un futur llunyà mentre estaria al geriàtric corresponent, somriuria orgullosa per la seva valentia, mentre llegiria

el *Solomoto* asseguda al pati de la residència. Aquesta escena ajudava al seu cervell a evadir els pensaments desafortunats i somreia temptant la sort al destí.

Aquell divendres s'emprovà la granota i es mirà de dalt baix al mirall gegantí que tenia al rebedor, li agradava la seva figura, una herència materna que lluïa amb estima, i es feia broma tot imaginant-se l'estrella de l'anunci de "*busco a Jacq's*" el seu caràcter positiu era un tret hipnotitzador que feia que dialogar amb ella fos un autèntic plaer.

Restaven poques hores, per fi havia arribat el divendres tan esperat. Alguns dels participants ja es trobaven al lloc de congregació. La Joana sempre feia tard, però els companys, que ja ho sabien, consideraven que una dona tan complerta com ella, fins i tot, feia bo d'esperar.

Finalment els motors brunzien amb força i la colla inicià el recorregut fins a l'hostal on tenien previst passar la primera nit. L'asfalt transitat era el protagonista de l'escena juntament amb les ganes de donar gas i gaudir de les sensacions excitants que assaborien a cavall de les seves motos.

Mentre els membres del grup seguien el seu rumb homogeni, la noia es despistà i s'introduí per un camí que s'allunyava de la ruta estipulada. Tot i que havia repassat el plànols diverses vegades, desconeixia com havia anat a parar a aquell indret. S'aturà, agafà el telèfon mòbil, però no aconseguia localitzar a ningú.

Un aplec de factors jugaven en contra seva, una negra nit amenitzada per un silenci desconcertant, amb l'afegit d'un paisatge realment desconegut.

De sobte una llum s'aproximava a la noia, ella pensà que algun dels companys s'havia adonat de la seva absència, però, per contra, una fet sobrenatural i

fastuós era qui regnava aquell instant. La llum era cada cop més intensa i al seu darrera no s'amagava el soroll de cap motor. La noia començava a pensar que potser hagués hagut de berenar una mica més, ja que era possible que la vista li fes la pua i confongués el que estava visualitzant.

Sense més, una veu abrupta i solemne, que sortia de darrera de la llum, cridà l'atenció de la noia, tot dient:

- “Joana, has estat l'escollida, en breu seràs convertida amb un organisme cibernètic, seràs transformada amb la dona biònica del segle XXI. Es posarà en contacte amb tu, el Dr. Engelbert Puig, que serà l'encarregat d'implantar-te una oïda ultrasensible, un braç artificial d'enorme força i ambdues cames biòniques que et permetran desplaçar-te a grans velocitats.

La teva missió consistirà en lluitar contra la tristesa del món actual, a través dels teus sentits desenvolupats t'assabentaràs dels cassos que necessiten immediata intervenció, et desplaçaràs al lloc dels fets de manera instantània i posaràs remei a la situació.

Hauràs d'amagar els teus poders i duràs aquesta doble vida, la de dona independent, amb la comanda de transmetre alegria.

Aquesta comesa tindrà una durada equivalent al dia de la teva jubilació, per tant, amb els temps que corren al vostre món, ni nosaltres, els agents especials i espacials no podem posar-hi una data.”

La llum desaparegué i la Joana romania perplexa, immòbil, fins que, li sonà el telèfon i els seus companys la reclamaven.

L'excursió continuà, així com el cap de setmana, mentre la seva ment es passejava per un món de ciència-ficció on ella, la pròpia *Jaime Sommers*, era l'actriu principal d'una nova vida que, suposadament, en breu s'iniciaria.

I així va ser, el mateix dilluns el Dr. Puig va aparèixer, se la va endur i va instal·lar-li les noves aplicacions.

La Joana convivia amb les seves novadores aptituds i actuava per eradicar els problemes i fets desafortunats de la població. És sentia una dona especial i quan anava a dormir, feia un resum mental on analitzava les tasques assolides durant el dia. Feina, estudis, missió de dona biònica i s'adonava que les seves tasques no estaven gens allunyades de l'ampli ventall resolutiu que pot tenir qualsevol altra dona.

Creia, creu i creurà que tota dona té la seva part d'acròbata, la seva força i la seva capacitat per escoltar i sentir amb una sensibilitat que pot deixar perplex a qualsevol.

.....

Uns quants anys més tard.

La néta de la Joana heretà els poders i la missió de la seva àvia, Per sort, la vida continua...